

Hongarije op maat: paardrijden over de poesta voor iedereen

In een wolk van stof komen ze aangelopen. Een kleine twintig paarden die de weg van de wei naar de stallen bijna blindelings kennen. "Onze paarden slapen zo goed als het hele jaar buiten", vertelt zaakvoerster Karoline van deze rijstal op de Poesta in Hongarije. "Ze zijn dat gewend en ze hebben een vast ritme. We ontvangen het hele jaar door gasten, zowel in de zomer als in de winter. Dan rijden we in de sneeuw of spannen we de paarden in de slee. Enkel met Kerstmis lassen we een weekje vakantie in."

Karoline en haar team zijn bijzonder gemotiveerd. Enkele dagen na de bevalling van haar jongste stond Karoline al opnieuw les te geven: "Niet enkel aan toeristen, ook aan plaatselijke mensen. Wij maken ons sterk dat iedereen hier terecht kan." En met iedereen bedoelt ze werkelijk iedereen. "Ook ruiters met een gewicht van meer dan 100 kilo zijn hier welkom. Ik help hen en leer hen hoe ze zo licht mogelijk kunnen zitten. Een zwaardere ruiter die op een lichte manier rijdt, is een pak minder lastig dan een lichte ruiter die het paard niet mee helpt. Ik wil niemand uitsluiten: bij ons geniet iedereen van onze paarden. En wie het echt niet ziet zitten om in het zadel plaats te nemen, kan met de koets mee."

FAMILIEBEDRIJF MET EEN RUIM AANBOD

Karoline spreekt vloeiend Hongaars maar is eigenlijk een Oostenrijkse. Haar opleiding voltooide ze in Wenen. "Wij organiseren hier zowat alles wat er op vlak van paardrijden in Hongarije mogelijk is. We hebben lessen op elk niveau, ook springlessen en paardrijden voor gehandicapten. Wij zijn één van de weinigen hier in de buurt die daarvoor het materiaal en de kwalificaties hebben. Meer ervaren ruiters kunnen hier buitenrijden. Eén of enkele uren, maar ook een dagrit is mogelijk. We zijn een familiebedrijf en willen graag gezinnen ontvangen. Is één van hen een minder ervaren ruiter, kan die eventueel aan een leidtouw mee naar buiten."

Ik laat mij verleiden tot zo een dagrit. Na een hartig en uitgebreid ontbijt trek ik naar de stallen, samen met twee

Duitse meisjes: Carmen en Catharina. Als bij toeval blijken wij elkaar te kennen van een eerdere ruitreis in Portugal, dus we weten wat we aan elkaar hebben. De meisjes zijn hier al enkele dagen langer en weten dus wat ons te wachten staat. "Vroeg opstaan is niet nodig", hadden ze mij al gezegd. "De paarden staan opgezadeld op ons te wachten. Het enige wat wij moeten doen, is op tijd in de stallen zijn."

DE KRACHT VAN STILTE EN RUIMTE

Mijn paard is Hajna, een vrij grote Hongaarse warmbloedmerrie. Heel gemakkelijk, werd mij op voorhand gezegd en dat bleek te kloppen. Hajna stapt, draaft en galoppeert lustig mee met de rest. Ze gehoorzaamt mij, maar past haar tempo wel aan aan de rest van de groep, zodat ik ten volle kan genieten van het landschap. Onze gids is een Hongaar die deze job al zestien jaar doet. Hij kent de poesta dus als zijn broekzak en wijst ons hier en daar op bijzonderheden. Verder is het stil. Muisstil. Op sommige momenten zien we geen levende ziel, die paar hazen die geschrokken wegspringen wanneer we voorbij rijden niet meegeteld. Tijdens de hele voormiddag steken we exact één verharde weg over en we zien hoop en al vijf boerderijen. "Dit is het meest landelijke gebied waar ik ooit al gereden hebt", vertelt Carmen me. Het klopt dat je op de poesta van Hongarije bijna eindeloos over weilanden kunt rijden. Wanneer we een kleine kudde koeien tegenkomen, galopperen we er gezwind omheen. Ze kijken even en grazen dan rustig verder.

Ik ben onder de indruk van het goede temperament van de

paarden. Ze hebben een relatief snelle galop en zijn aandachtig, maar bokkesprongen of uitbreekpogingen zijn er niet. We galopperen twee aan twee en de paarden vinden dat oké. Geen enkele probeert een andere voorbij te steken of lijkt ander kattenkwaad zinnens te zijn. "Je komt hier om vakantie te houden", had Karoline mij daags voordien gezegd. Ik begrijp wat ze bedoelt.

Zoals de gewoonte is bij dagtochten, stoppen we bij een gasthof onderweg. De paarden binden we vast aan daarvoor voorziene plaatsen bij de omheining. Wanneer wij aankomen vertrekken net zes koetsen vol toeristen, koetsiers in traditionele klederdracht. Het hof loopt leeg en wij schuiven aan tafel. Eerst is er natuurlijk de onvermijdelijk palinka: een sterke alcoholische drank van abrikozen met wel 60% alcoholgehalte. De meeste Hongaren hebben er geen moeite mee om die in één teug achterover te drukken. Wij doen er net iets langer over. Daarna genieten we van een soort van Hongaars gebak

dat wordt geserveerd met zure room en kaas. Niemand van ons weet wat we exact eten, maar het is lekker, dus we klagen niet.

HEEL LANGE GALOPPADES

Na de middag besluiten Carmen - die zoveel mogelijk verschillende paarden wil uitproberen - en ik van paard te verwisselen. Ik krijg haar Szultan, een schimmelruin. Hij is een beetje kleiner en ranker dan de merrie die ik voor de middag had, maar zijn karakter is vergelijkbaar: voorwaarts, goedgeluimd en honderd procent betrouwbaar. En dat geldt voor alle paarden hier, weten de meisjes mij te vertellen, en ik heb geen reden om hen niet te geloven. Wat ik hier heb gezien zijn goed opgeleide, gehoorzame, betrouwbare paarden in een omgeving waar je veel kan galopperen. Heel veel. Wanneer we 's avonds de beelden van mijn helmcamera bekijken is dat onze eerste reactie: hebben wij echt zo veel gegaloppeerd? Zo vaak en zo lang? Op onze betrouwbare paarden hadden wij er nauwelijks wat van gemerkt. Het leek wel automatisch te gaan!

VOOR INFORMATIE
EN BOEKINGEN:

Trailfinders
Ruitervakanties
TEL 012-440900
www.trailfinders.be

Wanneer Karoline mij vraagt of ik op de dag van mijn vertrek nog een ochtendrit van enkele uurtjes wil maken, zeg ik dus zeker niet nee. Deze keer krijg ik Szendy, een grote witte merrie. Onze groep is wat groter: tijdens het weekend zakken expats en stedelingen uit de buurt af naar het platteland om hier de rust en stilte te vinden, die ze gedurende de week zo missen. We rijden met zes, maar nog altijd netjes twee aan twee. En nog altijd gaat het in galop lekker hard. De zon brandt, het bos geurt lekker naar dennenbomen en kruidige planten en de geur van paardenzweet. Behalve ons gelach en het geluid van de hoeven van onze viervoeters, is er niks. In de verte zwaait een boer naar onze gids. Ze lachen en roepen iets in het Hongaars. Onze viervoeters trappelen lichtvoetig verder over de velden. Dit is pure ontspanning. ■

TEKST EN FOTO'S: LIESBET CORTHOUT

TRAILFINDERS RUITERVAKANTIES

SPECIALIST IN PAARDRIJVAKANTIES

**BEL VOOR
INFO
012 440900**

WEEKEND, TREKTOCHT,
CATTLE DRIVE, PONYKAMP,
BEGINNER, GEVORDERD,
INDIVIDUEEL OF GROEP

www.trailfinders.be
info@trailfinders.be

